

νησίδριον διακοδύτης τῆς νυκτός, ὅταν τὰ ὕδατα ἦσαν βυγὰ, εἰς ζήτησιν κονίλων, εὕρισκοντα δὲ τὴν πρῶτον, ὅτι εἶχεν ἀποκοπὴ ἀπὸ τῆς νήσου διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ὑδάτων, προσεποιήθη τὴν νεκρὰν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ νὰ τύχῃ διαβάσας εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅπου καὶ πληρέστερα ἐπέτυχεν.

Πῶ! πῶ! δὲς τε τί μεγάλη
Τὸν εὗρηκε συμφορὰ!
Δόθε πέσαν τὰ γλυκὰ του
Ἄλλου πάλι χίλια δυό,
Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! ἀνεμοζάλη
Μὲς τῇ τόσῃ του χαρᾷ,
Τώρα πιά ἡ τρέλλε; κάτου
Ἦσυχία σ' τὸ χωριό.

Ἡ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Ὁ Γιαννάκης τὸ παιδάκι
Παντοῦ ἔτρεχε τρελλὰ,
Μὰ ἐχθὲς σ' τὸ νέο χρόνον
Σ' τῇ χρυσῇ πρωτοχρονίᾳ,
Ποῦ κρατοῦσε καλαθάκι
Μὲ χαρίσματα πολλὰ
Ξεγλυστράει καὶ μὲ πόνο
Σὲ κακὴ πέφτει μεριά.

Αἱ! σεῖς μάθημα καθ' ἓνα
Ἀπ' αὐτὸ πάρτε παιδιά,
Ὅποιος θέλει τέτοια ἔμερα
Νὰ μὴ κλαίῃ, νὰ γελᾷ.
Σὲν τὸν Γιάννη λυπημένα
Νὰ μὴν ἔχῃ τὴν καρδιά.
Καὶ νὰ λένε πέρα—πέρα
Νά! χα ἦτανε τρελλὰ. Ν. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.